

לירות — עבור הרצאה אחת של שתיים-שלוש הוא סכום מופקע ביותר, גם אם יורדים מכך שר האמרגן והמס. (מכל הכנסה יורד מס. הסכום המשולם למס הכנסה האמריקאי יורד, על פי הסכם בינלאומי, מן המס הישראלי המגיע ממנו.) עם כל הכבוד למרגליות שמפיק פיו של דיין — אין הן שוות 10 אלפים דולאר, וגם לא רבע מהסכום הזה. ציבור המשלם את המחיר המופקע הזה משלם תמורת שמו של האיש, ההילה שלו כאישיות בינלאר-מית וכגיבור לאומי.

השם, ההילה, המעמד — אין הם רכוש פרטי של דיין. זהו הרכוש שלנו, של עם ישראל. אנחנו הענקנו לו את המעמד, אנחנו סיפקנו את החיילים שאיפשרו לו לרכוש את ההילה, והם שילמו בחייהם. לכן אין דיין מוכר מה ששייך לו, אלא רכוש שלנו, שהופקד בידו, וגם את ה"רכוש" הנורא ששמו שכול.

הוא הדין, ביתר שאת, לגבי ספריו. לדין יש כישרון-כתיבה, ובהחלט סביר שמו"ל ישלם לו שכר הוגן, וביכלל זה מקדמה. אך הסכומים שהוזכרו הם אנדיים גם לסופרים מוכשרים לאי-ישועור יותר ממנו.

המו"ל אינו משלם עבור הסחורה ה"כתובה. הוא משלם עבור סחורה אחרת, העוברת לסוחר — שמו של דיין, המעורר אסטיאציה ישראלית עם מדינת-ישראל ו"מילחמות-ישראל. הוא משלם עבור הסדר דות שהגיעו לידעית דיין בתוקף תפקידו כשר.

כל אלה — המעמד, הידיעות, הסודות, הקשר עם מילחמות-ישראל — הם רכושו של עמ"י-ישראל. האפשרות שאדם אחד ימכור את כל אלה תמורת בצע-כסף, במי חיר המופקע המירבי, היא שעורריה.

למעשה קיים עתה מצב שבו משלם עם-ישראל ש"ל ש פעמים לאדם הזוכה ב-

על רוחו, להפעיל לצורך זה אנשים וכלים של צה"ל, לקנות בול מן המשועבדים לשלטוננו, לגבות כסף תמורת שמו עטור ההילה.

התקוממו או נגד תופעה זו. העלית את העניין בכנסת. פנינו למישרה וליועץ המישפטי, שלא העזו להתערב בפרשה ה"נוגעת לאילל הלאומי.

ביקשתי להפעיל את החוק האוסר על חבר-משלה לעסוק בעסקים פרטיים — והסתבר כי אין חוק כזה. הדבר בא כאפי-תעה גמורה גם למומחי-חוק. פניתי ל"פרופסור אמנון רובינשטיין, שכיהן אז כדיקן הפקולטה למישפטים בתל-אביב, והוא היה בטוח שאכן יש חוק כזה. אחרי כמה ימים של מחקר קדחתי נאלץ להור-דות כי טעה — אין חוק.

מדוע? בשנים הראשונות של המדינה, כאשר היו עדיין קיימים חישובים מוסריים, פשוט לא עלה על דעת איש שיש צורך בחוק כזה. איש לא תיאר לעצמו כי אכן יבוא יום ושר, חבר בממשלה, יעסוק במיסחר. בימי דויד בן-גוריון זה לא יכול היה לקרות.

בינתיים השתנו הזמנים. הגשתי הצעת-חוק. היא עלתה בכנסת השביעית, ונדחתה ברוב עצום לפי דרישת גולדה מאיר. גם הליכוד (או גח"ל) לא הצביע בעדה.

מפלתה של הצעת-חוק זו היתה פתח להשתוללות. מאותו רגע נקבע כי הכל מותר, כי לשר-הביטחון מותר לסחור ב"תוחמים, לשר-השיכון בקרקעות ולשר-הבריאות בתרופות. כל מיגבלה מוסרית וחוקית התנדפה.

כאשר הגיע הליכוד לשלטון, הוא נת-קל בבעייה זו, מפני שכמה וכמה משרי ממשלתו היו תעשיינים, סוחרים ובעלי מפעלים אחרים. הוקמה ועדה, הועדה פסקה מה שפסקה, ודבר לא השתנה. בסך-הכל הומצאה שיטה חדשה של סידורים

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תא-דואר 136. העורך הראשי: אורי אבנרי. ראש המערכת: יוסף ינאי. עורך-תבנית: יוסף שנק. עורכת כיתוב: לילית כוארון. עממי מערכת: ציון צפריר וענת פרגוסטי. ראש המינהלה: אברהם סימון. מחלקת המודעות: רפי זכרוני. המו"ל: "העולם הזה" בע"מ. מורפס ב"הדפוס החדש" בע"מ. תל-אביב, רחוב בן-אבינדר. הפצה, גר"מ בע"מ. גזופות צינקה-גרפיה "בספי" בע"מ.

קיא ירי

מושה דיין זעם. הוא קרא מאמר של אמנון דנקר בהארץ, תחת הכותרת "הלגנח תרדוף בצע". הוא ישב וכתב למערכת הארץ מיכתב, כדי להכחיש את הדברים. לדעתי, ההכחשה מעניינת אף יותר מאשר המאמר המקורי.

כותב דיין:

● לא שוחחתי עם מר ירון לונדון לא בטלפון ולא בעל-פה. הכוונה היתה לטענתו של דנקר, כי דיין הציע ללונדון לערוך עימו מופע-יציאת בכל רחבי הארץ, בנוסח "שיחה בשניים", תמורת כסף. אחרי ההכחשה טען דנקר כי אמנם לא דיין עצמו פנה ללונדון, אלא בתו, יעל שיאון, בשמו.

● מעולם לא ביקשתי כסף דווקא בחזומינים. הכוונה לטענת דנקר, כי דיין לא רק תבע תשלום (גבוה) עבור הסכמתו להתראיין בטלוויזיה האיטלקית, אלא גם לא הסכים להתחיל בראיון עד שהתשלום הובא לו בחזומינים. אחרי ההכחשה תיקן דנקר את עצמו וקבע כי דיין אמנם ביקש את התשלום מראש — אבל היה מוכן לקבל המחאה.

● ספרי בשוק המקדמות אינם שווים חצי מיליון דולאר, ואף לא מחצית סכום זה. דנקר טען כי דיין, הכותב עתה ספרים בסיטונות, יכול לקבל חצי מיליון דולאר לספר, כמקדמה, מידי המו"לים. על כך באה הכחשתו של דיין. כלומר: לא 50 מיליון לירות מקבל דיין מראש, אלא פחות מ-25 מיליון. (הכוונה אינה למלוא שכר-הסופרים עבור הספר, אלא רק לי-סכום שהוא מקבל מראש, לפני מסירת הספר לדפוס, ואולי אף לפני התחלת כתיבתו).

● בעד הרצאותי בארצות-הברית לפי-ני קהל יהודי אינני מקבל פרטה. מוסד שאינו יהודי משלם 10 אלפים דולאר, אר-לם שלישי מזה מקבל האמרגן ושליש יורד למס בארצות-הברית. זאת היתה תשר בתו של דיין על הטענה שהוא מקבל 10 אלפים דולאר עבור כל הרצאה. דנקר הוסיף על כך פרט מעניין: אמנם אין דיין מקבל כסף עבור הרצאותיו למג-בית, אך המגבית משלמת עבור נסיעותיו. כך שאם יש לו הרצאה תמורת 10 אלפים דולאר (מיליון לירות!) בשיקאגו, הוא מרצה באותה הודמנות גם ליהודים שם, כביכול בחינם — ואלה משלמים את הרצאות הנסיעה והשהות במקום.

לאילל

מותר הכל

לקוראי העולם הזה" יש עניין מיוחד בענייני-הכסף של משה דיין, כי שבועון זה היה הראשון שהקדיש תשומת-לב לפרשה זו. זה היה לפני עשר שנים, כאשר שמו של דיין היה קדוש, האיש כיהן בתפקיד האילל התורן של המוני ישראל, וכל פגיעה בו עוררה גל של זעם ושינאה, שהיה לא פעם מלווה באיומים ברצח. לפני עשר שנים חשף העולם הזה את

העולם הזה
הועץ המשפטי חוקר!
הברחת העתיקות
שני דינים

שער "העולם הזה" 1834

מעמד של שר — מעמד שכימעט כל עסקן ישראלי מוכן לעשות כל דבר להשגתו, מזונות ועד (כימעט) רצה, ואלה הם: ● התשלום הישיר — כבוד, משכורת, מעמד, מכונות-שרד, נסיעות בלתי-מגב-לות בעולם, חיי-מותרות על השבון הכלל, פירוטמת, הילה ומה לא.

● היכולת לעשות עסקים בעודו מכהן בתפקיד של שר, כך שהקשרים המדיניים והחברתיים שלו מקדמים את עסקיו. לצור (המשך בעמוד 54)

אורי אבנרי

העולם הזה
עסקי העתיקות של שר-הביטחון
דין מפר את החוק

שער "העולם הזה" 1787

הלנצח תאכל כסף?

פיקטיביים, שערכם המעשי הוא כקליפת-השום. גם היום הכל מותר, והחברות ב"ממשלה יכולה להיות פתח להתעשרות קלה.

גם בשטח זה ניצח משה דיין.

שוחד, מילחמה ושלום

מכאן — חזרה להכחשתו של דיין את דיכר דנקר. מה היא אומרת? אני סבור כי שערווייה רבתי היא ש"מדינאי ישראלי, בכיר, בתפקיד או בדי-מוס, מרצה תמורת תשלום, העולה על כישור הוצאותיו. סכום של 10 אלפים דולאר — כמיליון

מכניס הוועתק לבעליו, והחובק עולם. דיין מכר את המציאות הארכיאולוגיות שלו במחיר מופקע. חלק מהכסף ניתן תמורת אישור בכתב מידי דיין, שהעיד כי החפץ היה שייך ל"אוסף הפרטי" של ה"איש האגדי. הוא גם קנה עתיקות בזול, אצל ערבים בשטחים המוחזקים שלא העזו לתבוע מחיר מלא משרה-ביטחון הכלי-כול של ישראל, ומכר אותן ביוקר. בקיצור: שריה-ביטחון של ישראל היה סוחר בינלאומי, שמו הופיע במודעות מיסחריות למכירת ארכיאולוגיות, ועס-קיו הפרטיים היו קשורים במישרין ב"עיסוק הממלכתי. תודות למעמדו כשרה-ביטחון וכשליט השטחים הכבושים יכול היה לחפור בלי היתר, לסחוב (קרי: לגנוב) ככל העולה